

det er ganske vist, trods de Tvivl, som det ærede Medlem og andre kunne fremsætte i saa Henseende, at det vil blive Tilfældet for alle Laan af Kreditforeninger, af Overformynderiet, af Statsanstalten for Livsfor sikring, kort sagt, af alle offentlige Institutioner, formentlig ogsaa Sparekasser, saa dette vil kun ganske undtagelsesvis ikke falde over paa Prioritetshaverne. Men dernæst omtalte det ærede Medlem ikke, at disse 0,6 pro mille tillige omfatter personlig Indkomstskat for den paagældende, som han efter Kommissionens Forslag vil komme til at svare særskilt.

Naar det ærede Medlem vedblivende vender tilbage til, at det vil blive saa overmaade vanskeligt at komme til denne Vurdering af faste Ejendomme, skal jeg dog henvise til, at Skattekommissionen har forudsat noget lignende. Den indfører en Formueskat, og den siger i Lovforslagets § 14: „Ved Værdisætningen af Formuen blive følgende Regler at iagttage: 1. Faste Ejendomme, der anvendes til Land-, Skov- eller Havebrug eller ere knyttede til saadant som Hovedbedrift, ansættes efter deres formodede Salgsværdi. I Vurderingen medtages den Ejeren tilhørende Besætning samt Inventar. Værdien ansættes ved et Skøn; som Vejledning ved dette tjene dels opnaaede Salgspriser, dels Vurderinger til Laaneefterretning“, og derefter gives tilsvarende Regler for andre faste Ejendomme, Byejeendomme og industrielle Ejendomme, og jeg ser ikke rettere, end at skal dette efterkommes, bliver man nødt til efter Skattekommissionens Forslag at gaa til en Vurdering af samtlige faste Ejendomme. — Dersom det ærede Medlem vil sige: Ja, men der indføres en tvungen Selvangivelse, vil jeg for det første anse det for et Spørgsmaal, om dette høje Ting vil gaa ind paa en tvungen Selvangivelse paa Formuens Omraade, som det altid tidligere har sat sig imod. Men dernæst, selv om der indføres en tvungen Selvangivelse, maa Ligningskommissionen dog undersøge, om denne kan anses for rigtig, og maa altsaa have et Grundlag, som forudsætter en fuldstændig omfattende Vurdering af alle faste Ejendomme. Jeg ser altsaa ikke, at der paa dette Punkt stilles mindre Fordringer efter Kommissionens Forslag end efter Regeringens.

Det ærede Medlem omtalte, at Regeringens Forslag kun bød Hartkornet $\frac{1}{3}$ af, hvad Kommissionens Forslag bød, idet Kommissionens Forslag bød 18 Kr. og Regeringens kun $6\frac{1}{2}$ Kr. pr. Td. Hartkorn. Dette er jo alt til Dels imødegaaet af det

højtærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup) som godtgjorte, at der ikke er Tale om et Beløb af 18 Kr. Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) tilføjede, at han lod de $3\frac{3}{4}$ Kroner ude af Betragtning, som vilde falde bort ved Ophevelsen af Land- og Ligningsskatten, fordi der blev lagt en ny Formueskat paa. Er det da ikke Meningens efter Kommissionens Forslag ogsaa, at der skal paalægges en ny Formueskat til Gængæld for de Byrder, der hæves? Naar det ærede Medlem vil tage de Byrder, der paalægges dem ved det ene Forslag, maa han selvfølgelig ogsaa tage dem med ved det andet. Og naar han gør det, tror jeg, at det bliver et stort Spørgsmaal, hvorvidt Skattekommissionens Forslag virkelig byder Hartkornet bedre Kaar end Regeringsforlaget.

Det ærede Medlem gjorde fremdeles gældende mod det Punkt i Forslaget, som gaar ud paa, at ogsaa en Del af Brændevinsafgiften skulde anvendes til Lettelse af de kommunale Byrder, at Brændevinsafgiften burde anvendes saaledes, at den særligt kom de smaa til gode. Nu tillader jeg mig at gøre opmærksom paa, at Halvdelen af det Beløb, der vil fremkomme ved Forhøjelsen, jo efter Forslaget er bestemt til at skulle anvendes til Invaliditets- og Alderdomsforsikring. Jeg skulle dog mene, at det væsentlig er de smaa i Samfundet, hvem dette kommer til gode og ikke de velstaaende Medlemmer af Samfundet. Men dernæst mener jeg tillige, at det Beløb, der tilfalder Kommunerne, jo netop tilfalder dem, for at de bedre og fyldigere, end det nu sker, skulle kunne fyldestgøre de Krav, som stilles fra de smaa i Samfundet i Retning af Fattighjælp, Skolevæsen, Undervisning og Sygepleje og saa fremdeles. Saa jeg maa meget fastholde, at disse Beløb netop sigte paa at komme de smaa i Samfundet til gode.

Det ærede Medlem sagde, at jeg i Gaar havde sagt, at de af mig foreslaaede Fordelingsregler vare de eneste mulige. Jeg sagde det nu ikke i den absolute Form, men sagde, at det var den eneste mulige, naar man virkelig vilde naa de Formaal, hvorpaa der sigtedes. Og i Dag fremhævede det ærede Medlem, at Regeringen jo foreslog det samme Fordelingsforhold, som Skattekommissionen, eller omvendt, at Kommissionen foreslog det samme som Regeringen om Forholdet mellem By og Land. Jeg skal ikke her igen komme ind paa dette Spørgsmaal om Forholdet mellem By og Land, men naar det ærede